

column

Stagnatie mag

Sinds enige tijd kamp ik met een flinke burnout. Ik ben zo moe dat ik niet meer verder kan. Mijn lichaam wil niet meer. Ik kan ook niet werken. Nieuwe loslaatlessen!

Door de moeheid ben ik wekenlang niet verder geweest dan het groen vlakbij mijn huis. Deze zaterdag belooft echter een prachtige zonnige dag te worden. Dus vandaag waag ik het erop. Ik neem de trein naar zee. Ik wil wandelen langs het strand en door de duinen. Zoals gewoonlijk begin ik de dag met stille tijd en mijn Werkboekles: 'Laat ik me herinneren dat God mijn doel is' (WdII.258). Ik geef mijn dag aan God en zeg Hem dat ik de lessen die Hij me vandaag geeft graag wil leren. Moe maar vredig zit ik in de trein. Vlak voor mijn overstapstation Amsterdam gaat het mis. We staan ineens stil: de trein is kapot. Het duurt lang. Heel lang. Dit is natuurlijk een vergevingsles. Links en rechts rijden treinen ons voorbij. Wij blijven maar stilstaan. Sporadisch kraakt er een mededeling uit de luidspreker. 'Dames en heren, wij wachten op een monteur'. Mensen telefoneren, lopen, zuchten. We beseffen dat we voor onbepaalde tijd opgesloten zitten in de trein. Er ontstaat spontaan een rokershoek bij een open raam. Gisteren heb ik het boek *De zachte kracht van de zegening* van Pierre Pradervand uitgelezen. Ik begin mijzelf en alle aanwezigen te zegenen. Ik zegen ons in onze vrijheid en ons eindeloze geduld. 'Dames en heren, wij wachten op de storingsdienst', klinkt het. Ik begin aan mijn nieuwe boek. Het is een dagboek van de priester/auteur Henri Nouwen over zijn tijd in een klooster. Hij had behoefte aan rust en inkeer. Ik ook. Wat voel ik me moe. Mijn hoofd zit vol watten. We staan nu al een uur stil. Door het vuile raam zie ik de zon schijnen. 'Ik kan niet meer werken', denk ik. Uit de luidspreker komt weer een bericht. 'Dames en heren, wij wachten op een onderdeel. Helaas staan wij stil op een heel druk punt. Daarom kunnen wij u niet evacueren.' In zijn dagboek citeert Henri Nouwen: 'Blijven steken moet niet uit de weg gegaan worden. Het is de psychische voorloper van ieder werkelijk begrip.' Dank je wel Heilige Geest voor deze boodschap. Ik zegen mijn blijven steken.

Na anderhalf uur rollen we dan toch Amsterdam Centraal binnen. Daar volgt een nieuwe verrassing: er rijden geen treinen naar Haarlem. Werkzaamheden. Er worden bussen ingezet. Wat nu? Teruggaan? De zee lokt nog steeds. Met bonkend hoofd stap ik de volle NS-bus in. 'Dit is nog steeds een les', vertel ik mezelf. 'Vergeef het.' De hoofdpijn zakt. Ik plof op een stoel en geef me nu helemaal over. Het mag allemaal gaan zoals het gaat en ik zie wel waar ik kom en wanneer. Ik moet grinniken. Alles valt stil in mijn wereld en als ik het niet allemaal zo serieus neem, wordt het een grote grap.

Na een reis van vele uren arriveer ik dan toch op mijn bestemming. De zee strekt zich glinsterend voor me uit. Wat een licht en ruimte! Ik voel me zelf ook licht. Mijn wereld mag stagneren. Ik ga voor werkelijk begrip. Ik sluit even mijn ogen en herhaal mijn Werkboekles. 'Laat ik me herinneren dat God mijn doel is.'

Margot Krikhaar